

podezíravě dívala, pak se ale rozhodla, že by měla vyjít také s pravdou ven.

„I já ti lhala o té samé věci,“ řekla s povzdechem. Gabriel přikývnul.

„Já vím, viděl jsem tě... Nel, vždycky jsme si říkali pravdu – teda až na tu barvu – možná bychom si ji měli říct i teď. Nechci na tebe tlačit, ale...“ rozpačitě muchlal šedivý přehož na své posteli.

„Měli bychom si říct pravdu. Jenom pravdu. Je to tak spravedlivé,“ usoudila Nely a naznačila Gabrielovi, ať začne mluvit. Ten se ale trochu zdráhal. Co všechno by jí měl říct? Kde má začít? Co když se pak urazí a nic mu nepoví?

„Melisa mě chtěla nervově zničit tak, že jsem si měl myslet, že jsem zabil Jolanu. Nezabil jsem ji, nebo vlastně zabil, ale ne ji... Nezabil jsem nikoho živého. Nejsem vrah, ale měl jsem si myslet, že jsem, přestože nejsem... Rozumíš mi?“ nervózně se kousnul do rtu. Nely překvapeně zamrkala.

„Popravdě moc dobře ne. Jak bys mohl zabít Jolanu, když ji Julie dnes ráno viděla?“ ptala se s nechápavým výrazem v obličeji.

„Julie lhala, aby mě chránila! Ona to všechno věděla a...“ snažil se jí to nějak objasnit, ale to už mu Nely skočila do řeči.

„Řekl jsi to Julii, a mně ne?“ zatvářila se obzvlášť ublíženě.

„Ne! Ona to věděla od Melisy!“ snažil se obhájit, ale moc dobře mu to nešlo. Nely se na něj dívala s nedůvěrou, což ho bolelo u srdce. Nakonec se nadechnul, vydechnul a ve stručnosti jí převyprávěl všechno, tak jak to bylo, bez jakéhokoliv vysvětlování, a doufal, že ho pochopí a nerozzlobí se. Řekl jí i, jak přinesl loutku k Medardovi a že ani on nepoznal, že to není tělo. Nakonec se rozmluvil i o tom, jak čekali s Julií

na stromě a viděli Nely s pláčem utíkat, dokonce jí i řekl, že viděli, jak se Medard proměňuje ve vlka. Jediné, co jí zatajil, bylo, jak důvěrně si s Julií v jednu chvíli povídal o svých rodičích a jejím otci. Také neřekl nic, čím by mohl krásnou čarodějkou pošpinit, tudíž zamlčel, že to ona je nejspíše zodpovědná za jeho úraz. Nemohl si přece být jistý, že je to pravda!

Nely se na něj chvíli dívala a snažila se všechno tak nějak vstřebat. Teprve po několika minutách vražedného ticha promluvila.

„Teď bych asi měla mluvit já, že jo?“ zeptala se s povzdechem. Gabriel trochu pokrčil rameny.

„Asi ano,“ přikývnul. Nely místo toho, aby začala mluvit hned, vstala a šla se podívat, jestli jsou dobře zavřené dveře i všechna okna. Také důkladně zatáhla tmavozelený závěs a tím oddělila laboratoř od pokoje. Pak se znovu posadila do rohu dvoulužkové postele a na chvíli zavřela oči. Také netušila, co všechno má říkat. Nemohla mluvit o tom, co cítí k Medardovi, tím by Gabrielovi hrozně ublížila.

„Vzpomínáš, jak mě v den tvých narozenin napadl ten netvor?“ zadívala se mu do očí. Gabriel kývnul. Jak by si to mohl nepamatovat? Tehdy poprvé si připadal, jako by byl Nelyin ochránce, její věrný a statečný rytíř, ne jen poskok, co jí může tak akorát leštit boty.

„Taky víš, že se Medard dokáže proměnit ve vlka. Ale už možná nevíš, že se zvládne proměnit jen napůl, to znamená, že se mu třeba jen protáhnou čelisti nebo třeba narostou místo nehtů drápy, porostou mu ruce srstí, ale pořád to ještě budou ruce, jestli víš, jak to myslím. Stejně tak mohla Melisa zabít Helen, stačilo jen jednoduše ji popadnout za ramena a prokousnout jí krk liščími zuby. A Medard mně mohl jednoduše